

nil karaibrahimgil

*kanatların
var
ruhunda*

DOĞAN KİTAP ve DOĞAN NOVUS TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Nil'in Kelebekleri (Doğan Kitap)
Kelebeğin Hayat Sırları
Nil'e Hayat Dersleri
İyi Gelen Yazılar

KANATLARIN VAR RUHUNDA

Yazan: Nil Karaibrahimgil
Editör: Handan Akdemir

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Şubat 2024 / ISBN 978-625-8004-89-2
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Y+T
Kapak fotoğrafçısı: Emre Güven
Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kanatların Var Ruhunda

Nil Karaibrahimgil

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

İçindekiler

Kanatların var ruhunda	11
İnsan dışarı içinden bakar	12
Herkesin içindeki savaşıya şarkı.....	14
Her gün kendinle bir saat	16
Her hayalin bir meyalı var.....	18
Bulutların üzerindeki çağrı merkezi	21
İçimizde bir harita	23
Atladığın ilmeğe geri dönmek	26
Her sabah kendine konum atmak	29
Bu 5 doktoru mutlaka görmemiz lazım.....	32
Çünkü bana bir çocuk teslim edildi	34
Kimsin sen, kim gönderdi bana?	37
Bir şey satın almadan önce sorulacak sorular.....	39
Mavi kılıç.....	42
Medeniyetin göstergesi nedir?	44
Her şey karar her şey Meksika!.....	46
Zamanımı, sevgimi, enerjimi ve dikkatimi isteyenlere ne diyeyim?	49
Siz hiç haiku okudunuz ya da yazdınız mı?	52
Bir yelkenliden öğrenilecekler.....	54
Bir zamanlar bir kız vardı	56
Kendime açtığım savaşlar	58
Doğa banyosu	60
İçeriden yanmalılar ile dışarıdan yanmalılar.....	63

Belki de amaçsız şeyler yapmak zamanı	66
Ben de	68
Sosyal ikilemlerden kurtulmak.....	71
Bir ters bir düz bir ters bir düz.....	74
İçimizde üç kişi var	76
Nasıl hep böyle neşelisin	80
Bana bilgiçlik taslayan adamlar	83
İnsanın her güne gücü yeter mi?	86
“Nil Karabrahimgil, üzerini çıkarıp kendisini serin sulara bıraktı”	89
Canı acıyana deva arayana	92
Kintsugi: Kırıklara altın tozu.....	95
Şehirden taşınmanın dayanılmaz hafifliği	97
Her gün yatmadan kendini birazcık ütüle	99
İnsanın bir kış günü vapura atlayıp gideceği bir arkadaşı olmalı.....	102
İlk 2 yıl herkes yeni bir oyuncak gibi	105
Ağacın insandan farkı yokmuş ki.....	108
Sindirella’ya özgürlük.....	111
Geçmişin sırt çantası	115
Yeni birisinin hazineleri.....	118
Rüzgârını dinleyenlere	121
Aklı güzellerden ne öğreniriz?.....	124
Kıymetim içimdeki tohumda	127
Sinead O’Connor ve Suavi Karabrahimgil.....	130
Kendime sarıldığım fotoğraf	133
Son 3 günde biraz değiştim ben.....	136
Dışarıya ya da içerisi.....	139
Büyükler olmasaydı, her şey çocukluk olsaydı.....	141
Hayatımda ilk defa bir kitap çevirdim	143
Oğlumla geçen muhteşem bir cumartesi.....	145
Muhasebe	148
Nereye bakarsak orası yeşerir	150
Cumhuriyet bitmeyen bir umuttur	152
Vahşi ve özgür	154

Okulun bahçesinde bir sabah.....	156
Sabahın büyüğü	158
Düşünmemeyi öğrenmek	160
Zorunda mısın yoksa istiyor musun?	162
Ben oğluma ne öğretmek isterim?	167
Eylül geldi mi.....	169
Sertab'a dedim ki... ..	171
Sorunları avucuna alırsan küçülür	173
Balık yumurtasından mı geldin, kuş yumurtasından mı yoksa ayı yumurtasından mı?	175
İzlediğin dizi Bechdel testini geçti mi?	178
“Sende potansiyel var” dedi bana	180
Nerede olduğun değil, nasıl olduğun önemli.....	183
Endişelerden kurtulmanın iki yolu	185
Anne.....	187
McCartney'nin kitabı.....	190
Özkan Abi'nin ardından	193
Aziz Arif'le Topkapı'da bir sabah	195
Kaydetmek mi, yaşamak mı?	198
Azalt, tekrar kullan ve dönüştür!	201
Küçük bir dağdan öğrendiklerim.....	204
Ziyareti, ziyafete çevirmek	206
Ben bu değilim.....	209
Bir veli toplantısının düşündürdükleri.....	212
Kendinle baş başa.....	215
Merdivenler ve Oluklar.....	218
Babam bana dev dünya atlası aldı.....	221
Feriha Dildar'la en baştan.....	224
Downloading	227
Çöpümüz hayatımızdan büyük.....	230
Öyle olsun	232
İnsan önüne neyi katmalı?.....	235
İnsan neyle doyar?	237
Kendinin dışına basmayı özleyenlere	240
İnsanlar hakkımda ne düşünür?.....	244

Düşünmeden önce düşün.....	247
İçinde çocuk büyütenlerin yaşı olmaz	250
Özlenen seyirciye mektup	253
Ne olacaksa olsun	255
Bugüne şükranla	257
Bir tek annem olsun bana bir şey olmaz.....	259
'Bu da geçer'in hikâyesi	261
Anneler! Oğullarımıza bunları öğretelim.....	263
'Kafamızdaki dırdır'a nasıl cevap verelim?	266
Değişirken ben hep yanımda kal	272
İlişkinin oyunu deve cüce	274

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

*aziz arif ve serdar'a
iki kanadıma*

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Kanatların var ruhunda

Kaygılar, korkular, kuruntular hep k'yla başlar
Ardından yürür ve sürekli sana bir şey fısıldarlar
Nereye gitsen fare gibi peşindedirler ve yoktur susacakları
Anneni ararsın içinde, saçını okşasın, ben buradayım desin
Telaşla çarpan kalbinde, el yordamıyla bir sükûnet ararsın
Lokomotifleri vardır trenlerin ritmi şaşmaz, hayat kırmızıda
durmaz.

Aaa! diye bağırsın bazen, duyanın da olmaz çoğu zaman
Rock'n roll günlerini özlersin, hiçbir şey sana çarpmıyordu
Isıtmaya ihtiyacın var içini, ellerin hep soğuk, tenin hep soluk
Niyet etmen yeter derler ama niyetini de hatırlamazsın.

Var olmanın yok olmakla yakınlığına şaşarsın bazı günler
Aşk istersin, meşk istersin, güç ve neşe ve biraz da boşvermişlik
Rollerin arasından en sıkıcısını oynamaya karar vermişsindir.

Rahat edemediğin odalarda, rahatça söyleyemediğin repliklerle
Uzun düşünmeye de vaktin olmaz, bir akşamüstüne yayıla-
mazsın.

Hayat dediğin hep kronometresi elinde, hep tepende...
Uyanma zamanın geldi demektir tüm bunlar oluyorsa!
Nasıl fark etmedin sırtındaki kocaman kollara benzer uzantıları?
Düşmeyeceksin, karanlıklarda yanıp, boşluklarda uçacaksın...
Anladığında: ... kanatların var ruhunda!

İnsan dışarı içinden bakar

Madem yeni bir sene başladı, yeni bir düşünceyle başlasın.
Aklımızda 'kilim' kod adıyla kalsın bu düşünce.

Ne zaman kendimizi başkalarıyla karşılaştıracak olsak, kendisini hatırlatsın.

Şöyle ki...

İnsan oldu olalı kendisini başkasıyla, benzeriyle karşılaştırdı.

"Onun nesi fazla?" sorusu hep "Benim neyim eksik"e döndü.

"Komşunun bahçesi hep daha yeşil" derler ya, başkasındakilere bakarak, kendi haline hayıflanırsın.

Onların daha çok şeyi, daha fazla arkadaşı, macerası, seveni, şusu busu olur.

Başkaları nasıl yapmışsa yapmış, senden iyi olmuştur bir şekilde.

İnsan gününün onda birini bu karşılaştırmaya ayırır.

Komşuya bakar karşılaştırır, ofiste yan masaya bakar karşılaştırır; yemekte yan masaya bakar, televizyona bakar, TikTok'a bakar, dedikodu duyar karşılaştırır.

Sanki görünmez bir cetvel, gün boyu ölçüm yapar.

Halbuki bu karşılaştırmalarda gizliden bir hata olur.

Biz kendimizin sübjektif gerçeğini, yani içimizde olup biteni, başkasının objektif gerçeğiyle, yani dışarıdan görüldüğü haliyle karşılaştırırız el mecbur!

Kimsenin içini bilemediğimiz gibi, kendi dışımızın da farkında değilizdir pek.

Dolayısıyla kendi penceremizin kırık dökük pervazlarından dışarı bakar, ısl ısl vitrinler görürüz.

Halbuki o vitrinden bize bakan da, kendi kırık dökük pervazlarını görür.

Pencereden aklımızda kalmazsa kilimden kalsın.

Kendi kilimimizin arkasından karşıda asılı kilime bakarken, onun renkleri, dokunuşu, desenleri nasıl da güzel görünür göze.

O sırada kendi sergilediğimiz kilimin arkasında ne tozlar, sökülmüş dikişler, solmuş renkler görürüz.

Yine de bu hataya kolayca düşeriz. Kendi kilimimizin arkasıyla, karşıımızdaki kilimin önünü karşılaştırır, eksiye düşeriz. İnsan bu durumda eksiye düşmeye mahkûmdur.

Halbuki bilsek, bilsek ki, o kilimin de arka planı dertli. O kilimin de var sökükleri, soluklukları, yırtıkları.

Bunu bilsek, o kilimi de kendimizden bileceğiz.

Ondakini istemeyi bırakıp, kendimizinkine de eksikli gözüyle bakmayacağız.

Şu dünyada, bulutlardaki altın şatolarda yaşayanlar dahil, kimsenin kiliminin arkası kusursuz değil.

Hiçbir zaman olmadı.

İnsan dışarı içinden bakar.

İnsan dışarıyı içinden görür.

O halde insan karşılaştırırken de içinden bilmeli herkesi.

Vitrinler elbet güzel.

Kilimler renk renk, desen desen. Ama her kilim sana der ki:

Ah beni bir çevirsen!

Herkesin içindeki savaşçıya şarkı

Kendime bir şarkı yazmaya karar verdim.

Bu şarkı, içimdeki savaşçı kadına olacak.

Ona saygılarımı ileteneğim şarkıda.

Aynı zamanda, ondan beklentilerimi de ileteneğim.

Biraz sakın olmasını, arada bir yanıma oturup çay içmesini teklif edeneğim.

Terli terli zırhlarının içinde çok yoruluyor garibim. Her yeri tehdit sanıyor.

Don Kışot gibi havalara kılıçlar savuruyor, düşman yokken bile.

Biraz nefslensin, manzaraya bakıp dinlensin, çiçek kokularını içine çeksin istiyorum.

Nereden çıkardı bilmiyorum ama bazen, olur olmaz senaryolar fısıldıyor.

Diyorum ki, olacak şey mi bu, nereden aklına getirdin bunları?

Ama işte laf geçiremezsiniz koca miğferinden.

Evet evet, miğferini kuşanmışların kulağına kolay kolay laflar fısıldayamazsınız.

Bizimki de öyle.

Şarkının giriş bölümü, onun bugüne kadar kazandığı zaferlerden bahsedecek.

Zor anlarımda, yumruğu sıkıp koşarak girdiği karanlık ormanlardan, zırhı parça parça olduğu günlerde bile elleriyle en tepeye

diktiği bayraklardan, aç susuz sığındığı mağaralardan korkusuzca çıkıp güneşe baktığı anlardan bahsedecek.

Ona saygılarımı iletceğim bu bölümde.

Ve teşekkürlerimi tabii. O olmasaydı buraya varamayacağımı bildiğimi söyleyeceğim o savaşçı kadına.

Bahçede ona benzeyen bir taş bulduğumu ve her gün geçerken, ona selamda kusur etmediğimi söyleyeceğim.

Kimse zaferlerinin göz ardı edilmesini istemez.

Fakat nakarat, bambaşka bir yere gitsin istiyorum.

Nakaratta, ona miğferini çıkarıp bana kulak vermesini isteyeceğim.

İsteddiği tepede oturabiliriz, istediği rüzgârları davet edebilir.

Beraber şöyle bir manzaraya bakıp, birlikte kurduğumuz bu ülkenin tadına varalım istiyorum.

Biraz daha erdemli bir savaşçı olabilmesini dilediğimi, kibar bir dille anlatacağım.

“Her şey yolunda, merak etme” demek istiyorum ona.

“Barış var artık burada, kılıcını hep önünde tutmasan da olur” demek mesela.

Yüzüne, eriyen sıcacık tereyağı gibi bir gülüş yerleşsin istiyorum ve o bütün diğer ifadelerin altında hep var olsun.

Nakaratta fazla bağırmadan, sakince ona bu fikrimi söyleyeceğim.

Sonra susacağım. Bir ud çıkagelip, benim dediklerimi aynen tekrar edecek o güzel sesiyle. Sadece nakaratı.

Sonra sözü savaşçı kadına bırakacağım.

Eğer söylemek istediği bir şey varsa, söyleyebilir. Yoksa A’yı tekrar edip, yine nakaratla bitireceğim.

Ne dersiniz, güzel olur mu böyle bir şarkı?

Dinler mi sizin de içinizdeki savaşçı?

Her gün kendinle bir saat

Bir yerde karşıma çıktı. Artık her şey bir yerde karşıma çıkıyor zaten ve ben asla hatırlamıyorum neresi olduğunu.

Kim demiş, nerede demiş, kime demiş, kitaptan mıymış, başkasının mıymış, neden denmiş hepsi karman çorman oldu.

Gördüğümüz ve okuduğumuz şeyler, hızlı bir trenin geçerken camdan belli belirsiz bize gösterdiği şekiller gibi oldu.

Neyse uzatmayayım, uzatmak da kabahat bu devirde...

Ben bu cümleyi bir yerde okudum ve hemen 'evet' dedim, aynen öyle: İnsan her gün bir saati sadece kendine ve canı ne istiyorsa ona ayırmalı...

Bunu okuduğum günden beri, dizi dizi dosyaları masasında bırakıp, öğle arasına sorgusuz sualsiz çıkan bir memur gibi, bir saatliğine kayıplara karışıyorum. İnsanlardan uzak, telefonu çoktan unutmuş halde, canımın ne istediğini dinliyorum.

Bu bir saat, kimsesizken, "Kendimleyken neye ihtiyacım var?", "Çıkıp dolaşayım mı?", "Kitap mı, spor mu?", "Oturup etrafı mı seyredeyim?", "Yazayım mı?", "Kaybolduysam kendimi nerede bulayım?"la geçti.

Bir hafta bunu yaptım.

Her seferinde de eve dönerken bir top çikolatalı dondurma aldım.

O benim, "Bravo, bir saat kendinle baş başaydın ve ne istediysen onu yaptın" ödülüm.

Diyeceksiniz ki, bir saat ne ki, çok kısa!
Öyle demeyin, onu kısaltır uzatırsınız duruma göre.
Burada mühim olan, fişi çekmemiz: Yokum, gittim, cevap vermiyorum.

Sizin yaşantlarınıza yan gözle bakmıyorum.
Kendimleyim ve sadece kendimleyim.
Onun bana söylediklerini yapacağım.
Belki kahve içer, dönüşte de bir dergi alır gelirim. Bilmiyorum.
Yukarıdaki mezarlığa tırmanıp orada oturabilirim.
Bilmem, belki mayo denerim, parkta sincap beslerim, denize girerim.

Bu zamanların şarkısı da "Seninle Bir Dakika" dan yola çıkarak
"Benimle bir saat!"

Sözleri şu şekilde, lütfen benimle söyleyin:

"Benimle bir saat umutlandırıyordun beni
O bir saat siliyor canım, yılların özlemimi...
Seninle buluşmamız bir saatte geçti,
Gözlerim gözlerini canım, o bir saatte içti."

Siz de deneyin!

Ve her saatin sonunda da o bir top dondurmayı unutmayın.

Her hayalin bir meyalı var

Hani bazen olur, bir şey hayal edersin, gider ona varırsın, bakarsın hayal değil meyalmış.

Bazı kelimeler, sadece belli dillerde yaşar. Çok şey söyler.

Biz insan olduğumuzdan o duyguları biliriz, ama ismini kendi dilimizde koyamayız.

Adsız bir sokak çocuğu gibi, arada bir belirir ve kaybolur.

'Weltschmerz' de öyle bir kelime. Almanca bu kavram. Dünyaya halinden duyulan acı. Dünya ıstırabı, dünyanın karnımızdaki ağrısı, dünya üzüntüsü anlamına geliyor. Filozof Cioran'ın hâkim duygusuymuş. Hepimiz onu biliyoruz. Hele bugünlerde.

Yazlar bile içimizi ısıtamazken.

Kafamızdaki ideal dünyayla, olan dünyanın uçurumunun hissi.

Dünyanın gidişatından duyulan sızı.

Ağrıların en derinden sızlayanı. Doğduktan hemen sonra başlayanı.

Bazı duygular var, insan olmakla beraber geliyor.

İki gözü, iki kolu olmak gibi. Hepimiz yüzüyoruz içinde. Konuşmuyoruz. Anlatılmıyor. Kalpte atıyor, akla geliyor, ürpertiyor, başta ağrıyor, gece uyandırıyor... İsmi konmuyor.

Weltschmerz...

Seni duyar duymaz tanıdım. Sen bir hayal kırıklığının adısın.

Hayal kurup, hayali kırılmayan mı var?
Her hayal bir yerinden kırık. Gerçekleşeni bile yamuk.
Dünya halinin optik yanılması gibi bir şey. Serabı var bu hayatın.
Bir türlü başaramadığımız 'şu anda yaşa'nın bize en büyük vadi de bu değil mi?

İdeal sen, ideal hayat, ideal dünyayı düşünme; şu an kaşıkla-
ğın çorbayı düşün.

Bu senin tek çıkışın. Katılıyorum.

Bu mindfulness denilen anın farkındalığından her kopuşu-
muz, bizi welschmerz'le buluşturuyor.

Bizim duyguları anlamak için mutlu mutsuz gibi ikilemelere
değil, böyle geniş, içine her şey sığan kelimelere ihtiyacımız var.

Portekizcedeki 'saudade' gibi.

Aynı anda hem mutlu hem de mutsuz olabilirsin saudade'da.
Sevincin buruğu olur mu, olur.

Üzüntü veren olaylara özlem duyulur mu, duyulur.

Aynı anda hem şimdide hem de geçmişte olunur mu, olunur.

Oktay Rifat'ın dediği gibi: Güzel şeyler düşünmeme rağmen /
ağlamak geliyor içimden.

Hepimiz, istediğimiz bir sürü şey olmasına rağmen, neden hâlâ
tamamlanmamış olduğumuzu merak ediyoruz.

Bir boşluk doldurma cümlesi gibi, tam ortamızda bir çizgi var.

Keşke cevabı aşağıda ters yazsa, ama yazmıyor da. Öyle üşüyo-
ruz onunla. Baş başa kalıyoruz.

O boşluk küçülmüyor, silinmiyor, karalasan da cümle tamamlanmıyor.

Herkes o boşluğa bir şey yazmaya çalışıyor.

Kimi sevgiliyi, kimi çocuğu, kimi işi gücü, kimi yarını, kimi
dünü...

İşte o boşluğa bakakaldığımızda hissettiğimiz o duyguların
isimleri bunlar...

Weltschmerz, saudade... Siz olmasanız bu duygular öksüz ka-
lacaktı.

Beirut'a gittiğimde bu duyguların koca dalgaları vurmuştu
bana.

*kaygılar, korkular, kuruntular hep k'yla başlar
ardından yürür ve sürekli sana bir şey fısıldarlar
nereye gitsen fare gibi peşindedirler ve yoktur susacakları
anneni ararsın içinde, saçını okşasın, ben buradayım desin
telaşla çarpan kalbinde, el yordamıyla bir sükûnet ararsın
lokomotifleri vardır trenlerin ritmi şaşmaz, hayat kırmızıda durmaz
aaa! diye bağırırsın bazen, duyanın da olmaz çoğu zaman
rock'n roll günlerini özlersin, hiçbir şey sana çarpamıyordu
ısıtmaya ihtiyacın var içini, ellerin hep soğuk, tenin hep soluk
niyet etmen yeter derler ama niyetini de hatırlamazsın*

*var olmanın yok olmakla yakınlığına şaşarsın bazı günler
aşk istersin, meşk istersin, güç ve neşe ve biraz da boş vermişlik
rollerin arasından en sıkıcısını oynamaya karar vermişsindir*

*rahat edemediğin odalarda, rahatça söyleyemediğin repliklerle
uzun düşünmeye de vaktin olmaz, bir akşamüstüne yayılamazsın
hayat dediğin, hep kronometresi elinde, hep tepende...
uyanma zamanın geldi demektir tüm bunlar oluyorsa!
nasıl fark etmedin sırtındaki kocaman kollara benzer uzantıları?
düşmeyeceksin, karanlıklarda yanıp, boşluklarda uçacaksın...
anladığında: ...kanatların var ruhunda!*

